

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **NetDataComm, s.r.o., IČO: 269 23 386**
sídlem Jihlavská 320/2, Troubsko

zastoupená: JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou,
sídlem Bašty 413/2, Brno

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad,**
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 8. 2. 2019, čj. ČTÚ-11 067/2018-603

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 8. 2. 2019, čj. ČTÚ-11 067/2018-603, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňky Jedličkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 8. 4. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**předseda Úřadu**“) ze dne 8. 2. 2019, čj. ČTÚ-11 067/2018-603 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu k rozkladu žalobkyně změnil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast (dále též „**Úřad**“) ze dne 20. 2. 2018, čj. ČTÚ-64 939/2017-637/VI. vyř. - SeA (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad uložil žalobkyni pokutu podle § 118 odst. 22 písm. c) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „**zákon č. 127/2005 Sb.**“) za přestupek podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 28. 5. 2017 provozovala na střeše domu na ul. Žitná 16/3 v Moravanech vysílací rádiové zařízení ssid: „mor2n“ s MAC adresou DC:9F:DB:06:EB:B3 na kmitočtu 5640 MHz, čímž porušila podmínku stanovenou v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění č. VO-R/12/09.2010-12 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 66 GHz (dále jen „**Všeobecné oprávnění**“), neboť nebyla použita technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem rádiového určování.
3. Napadeným rozhodnutím předseda Úřadu terminologicky změnil výrok Prvostupňového rozhodnutí tak, že protiprávní jednání žalobkyně označil namísto přestupku za správní delikt spáchaný podle shora uvedených ustanovení s tím, že nebyl dán důvod pro posouzení jednání žalobkyně podle přechodných ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), neboť nová právní úprava nebyla pro žalobkyni příznivější. Závěry Úřadu o vině a sankci za protiprávní jednání žalobkyně nicméně předseda Úřadu plně aproboval.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno 8. 2. 2019.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

5. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval dosavadní průběh řízení (str. 1 – 5 Napadeného rozhodnutí), sumarizoval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 6 – 7 Napadeného rozhodnutí) a shrnul námitky uplatněné žalobkyní v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí (str. 7 Napadeného rozhodnutí).
6. V návaznosti na rekapitulaci rozhodné právní úpravy pak předseda Úřadu vysvětlil, že pozdější právní úprava není pro žalobkyni příznivější, a vyšel proto z právní úpravy dle zákona č. 127/2005 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy z právní úpravy ve znění účinném v době spáchaní správního deliktu.
7. Předseda Úřadu předeslal, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 28. 5. 2017 byl v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**kontrolní řád**“), proveden úkon předcházející kontrole – měření ve věci stížnosti na rušení meteorologického radaru Skalky Českého hydrometeorologického

ústavu (dále též „ČHMÚ“), předané Úřadu dne 26. 5. 2017, v níž byla uvedena MAC adresa: DC:9F:DB:06:EB:B3 a SSID: mor2n rušícího vysílacího rádiového zařízení. Při měření byl techniky podle předsedy Úřadu dohledán zdroj rušení, který je umístěn na střeše domu na ulici Žitná 16/3, Moravany. Předseda Úřadu poukázal na obsah protokolu o kontrole č. 1705-446-01/1K ze dne 31. 5. 2017 (dále jen „**Protokol o kontrole**“) a jeho jediný podklad – Záznam č. 1705-446-01/2M, který byl sepsán dne 28. 5. 2017 (dále jen „**Záznam o měření**“). Předseda Úřadu souhlasil s Úřadem, že „*námitky účastníka řízení proti Protokolu o kontrole byly vyřízeny ze strany Úřadu adekvátně a v dostatečném rozsahu*“. Přitom uzavřel, že „*závěry (obsažené v Záznamu o měření a v Protokolu o kontrole), které se staly podkladem pro zahájení řízení o správním deliktu účastníka řízení, jsou jednoznačně seznatelné z postoupeného správního spisu a svědčí nepochybně o (objektivní) odpovědnosti účastníka řízení jakožto provozovatele předmětného RLAN zařízení za zjištěný protiprávní stav*“. Úřad podle předsedy Úřadu „*jednoznačně prokázal, že kontrolované RLAN zařízení provozoval účastník řízení, který se jeho nesprávným nastavením (na kmitočet 5640 MHz) dopustil porušení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění*“. Předseda Úřadu se ztotožnil se závěrem, že provozováním předmětného zařízení v rozporu s uvedeným Všeobecným oprávněním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb.

8. K námitce, že naplnění skutkové podstaty nelze dovodit jen ze skutečnosti, že je to konstatováno v Protokolu o kontrole, předseda Úřadu zopakoval, že Protokol o kontrole a závěry v něm uvedené jednoznačně svědčí o naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu s tím, že kontrolní protokol může být i jediným podkladem pro vydání rozhodnutí o deliktu. V posuzovaném případě bylo podle předsedy Úřadu podkladem pro rozhodnutí více dokumentů, které byly do spisu zakládány rovněž s ohledem na připomínky žalobkyně v průběhu řízení. Úřad se přitom podle předsedy Úřadu se ve svém přípisu ze dne 27. 6. 2017 dostatečným a zcela konkrétním způsobem vypořádal se všemi třemi námitkami žalobkyně, a to srozumitelně a obsahově přesně (dle předloženého spisového materiálu). Vypořádání námitek proti Protokolu o kontrole poté podle předsedy Úřadu adekvátně převzal do svého odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. Odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je v této části podle předsedy Úřadu plně přezkoumatelné a věcně správné.
9. K namítané nemožnosti rušení meteorradaru na vzdálenost 40 kilometrů předseda Úřadu uvedl, že k rušení meteorradaru může docházet i na značné vzdálenosti (v řádu desítek kilometrů), a to zejména v závislosti na technických parametrech stanice RLAN, jejím umístění, vzájemném postavení antény RLAN a antény radaru a řadě dalších skutečností. Doplnil, že z postoupeného spisového materiálu tato skutečnost, tj. rušení radaru předmětným zařízením, vyplývá jednoznačně (dle uvedené specifikace zařízení) z hlášení od ČHMÚ, které bylo založeno do správního spisu dne 2. 1. 2018, tzn. před nahlédnutím žalobkyně do spisu dne 25. 1. 2018. Tento podklad byl podle předsedy Úřadu založen ve správním spisu v době vydání Prvostupňového rozhodnutí, žalobkyně se s ním mohla seznámit. Předseda Úřadu nespatořoval důvod údaje uvedené v tomto podkladu zpochybňovat.
10. K námitce, že Úřad neprokázal, že by nebyla použita technologie DFS, přičemž její údajné nefungování muselo být způsobeno jedine technickými problémy, předseda Úřadu připomněl, že odpovědnost žalobkyně za zajištění toho, aby její zařízení neporušovala některou z podmínek všeobecných oprávnění vydaných Úřadem, je objektivní, tzn.

nastává bez ohledu na zavinění. Žalobkyně byla dle ustanovení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění povinna používat „funkční“ techniky, nestačí pouze tvrdit, že používá systém DFS na všech svých zařízeních. Žalobkyně proto nese podle předsedy Úřadu odpovědnost za takto zjištěný protiprávní stav (rušení meteoradaru) i v případě technické závady systému DFS, ledaže by sama tuto závadu nebo jiný liberační důvod v řízení prokázala. V posuzovaném případě ovšem tvrzené skutečnosti považované žalobkyní za liberační důvody podle předsedy Úřadu nijak prokázány nebyly. K tomu předseda Úřadu poukázal na relevantní judikatorní závěry. Předseda Úřadu doplnil, že odpovědnosti se nelze zprostit toliko odkazem na provedená preventivní opatření k zabránění poruch na zařízeních, případně uzavřenou smlouvu s externím subjektem. Žalobkyně podle něho neprokázala, že by nefunkčnost systému DFS způsobila vůlí neovlivnitelná skutečnost (vyšší moc). Proto předseda Úřadu neshledal existenci liberačních důvodů na její straně.

11. K námitce poukazující na absenci záznamu o telefonickém hovoru a zpochybňující věrohodnost a ověřitelnost informací na podkladu, jímž je printscreen obrazovky založený do správního spisu dne 2. 1. 2018, předseda Úřadu konstatoval, že záznam o předmětném telefonátu je pouze v e-mailové zprávě ze dne 25. 1. 2018, kde je výslovně uvedeno „*v návaznosti na telefonický hovor posílám specifikaci zařízení*“. Prvostupňové rozhodnutí se ovšem podle předsedy Úřadu důkazně nijak neopírá o obsah sdělení v telefonním hovoru, nýbrž o obsah specifikace měřicího zařízení zaslané e-mailovou zprávou, která byla založena do správního spisu dne 25. 1. 2018 předtím, než žalobkyně do tohoto spisu nahlížela. Podle předsedy Úřadu se nejednalo o uplatnění nových skutečností v řízení, nýbrž o vypořádání dotazů (respektive reakci na žádost) žalobkyně k měřicímu zařízení použitému při kontrole předmětného RLAN zařízení žalobkyně. Printscreen obrazovky byl podle předsedy Úřadu přiložen k e-mailové zprávě od pracovníka ČHMÚ ze dne 2. 1. 2018, původ tohoto podkladu je tedy jasný. Předseda Úřadu dodal, že „*jde současně o přeposlání e-mailové zprávy ze dne 26. 5. 2017 uvádějící, že (pracovník) ČHMÚ přikládá naměřené adresy z rušení na meteorologickém radaru Skalky*“.
12. K námitce poukazující na nedostatek společenské škodlivosti předmětného protiprávního jednání předseda Úřadu konstatoval, že Úřad v reakci na tuto námitku aplikoval adekvátním způsobem relevantní soudní judikaturu. Předseda Úřadu přitom ve shodě s jím citovanými závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 34/2012 - 28, konstatoval, že samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. implikuje dostatečnou míru společenské škodlivosti takového jednání, a to i v případě, kdy by nebyla zjištěna rušení jiných zařízení.
13. Předseda Úřadu dále na str. 14 – 16 Napadeného rozhodnutí podrobněji vyložil důvody změny Prvostupňového rozhodnutí co do změny terminologického označení protiprávního jednání žalobkyně. Na str. 16 – 19 Napadeného rozhodnutí pak popsal důvody, pro které považoval výši Úřadem uložené pokuty za adekvátní a přiměřenou.

III. Žaloba

14. Žalobkyně vznesla v podané žalobě řadu spolu různým způsobem souvisejících a jinak provázaných námitek, které soud pro větší přehlednost rozčlenil do čtyř okruhů žalobních bodů.
15. Žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** namítala, že žalovaný se nikterak nevypořádal s tvrzeními a námitkami vznesenými v průběhu řízení.

16. Námitkami uplatněnými pod **druhým žalobním bodem** pak žalobkyně poukazovala na to, že žalovaný neprokázal naplnění skutku tak, jak jej vymezil, zejména neprokázal porušení povinnosti uložené žalobkyni v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění a spolehlivě neprokázal ani rušení meteorologického radaru, neprokázal bezvadnost a správnost provedeného měření, kdy nevyvrátil podložené námitky k vhodnosti a bezvadnosti použitého zařízení. Podle žalobkyně je Napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, a tedy nezákonné, když žalovaný udělil pokutu za správní delikt, jehož objektivní stránkou je nepoužívání techniky přístupu ke spektru a zmírnění rušení, avšak v rámci odůvodnění se zabývá otázkou rušení radaru, a Protokolem o kontrole, který s ohledem na vady „měření“ nemůže být relevantním důkazem, dokládá, že tyto techniky žalobkyně neužívá, což není logicky navazující závěr, i pokud by obsah tohoto protokolu byl správný. Žalobkyně v rámci této skupiny námitek rovněž namítala, že se v rozhodnutí objevují nové skutečnosti, které jí nebyly známy před vydáním rozhodnutí a nemohla se k nim vyjádřit. Poukazovala na to, že žalovaný porušil zásady správního řízení, když v rozhodnutí obsažený skutkový stav nevyplývá ze spisu, do něhož byly vkládány listiny v době, kdy se s nimi žalobkyně nemohla seznámit, a dále je v rámci důkazů odkazováno na telefonické hovory, o nichž není ve spise sepsán záznam, ani jejich přepis a je nejasné, co bylo předmětem těchto hovorů. Žalobkyně rovněž brojila proti tomu, že Napadené rozhodnutí „*vykazuje znaky svévole a rezignuje na zákonné postupy při dokazování viny ve správním řízení, předjímá závěry, které ze spisu nevyplývají a své rozhodnutí podepírá neověřitelnými a misinterpretovanými doklady či tvrzeními, většinou z druhé ruky, tedy kdy „někdo“ „něco“ měřil, co vlastně nebylo měřením, někdo zaslal „někdy něco“ do emailu, z čehož je toliko print screen obrazovky, kdy na obsahu toho, co má být zasláno se domlouval pracovník žalovaného s druhou stranou telefonicky bez záznamu tohoto hovoru, a tyto listiny navíc do spisu založí žalovaný až na přímou žádost žalobce*“.
17. V této souvislosti žalobkyně namítala, že delikt podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. spočívá v tom, že provozovatel poruší některou z podmínek Všeobecného oprávnění podle § 10 odst. 1 zákona. V daném případě přitom měla být porušena povinnost uvedená v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, dle níž „*v pásmech c, d a f musí být použity techniky přístupu ke spektru a zmírnění rušení, které poskytují přinejmenším rovnocenný účinek jako techniky popsané v harmonizovaných normách*“. Žalovaný tedy musí dle žalobkyně prokázat, že tyto techniky nebyly v konkrétním případě použity, a neobracet důkazní břemeno na žalobkyni. Žalovaný přitom podle žalobkyně ničím neprokázal, že by se dopustila specifikovaného skutku, tj. že nepoužila technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz sluchitelný se systémem radiového rušení (zejména funkci DFS). Tuto skutečnost přitom žalovaný podle žalobkyně dovozuje ze svého tvrzení, že rušila svým provozem meteorologický radar Skalky, což žalobkyně odmítla, a také provedeným měřením, jehož správnost však žalobkyně podle svého přesvědčení zpochybnila.
18. Žalobkyně v tomto směru zpochybnila výsledky měření s tím, že měřící zařízení není způsobilé k měření, nemá potřebné osvědčení o bezvadnosti, ve spise se nenachází žádná certifikace, ani doklad o pravidelné kalibraci, zcela chybí typ a sériové číslo, či jakákoliv další identifikace zařízení, a tedy není možné ověřit správnost výsledků měření a vhodnost takového zařízení k provádění měření. Podle přesvědčení žalobkyně je na žalovaném, aby do spisu opatřil takové podklady, které tvrzení a skutkové závěry podloží, a bude z nich možné zjištění ověřit. Žádné takové listiny však nejsou ve spise dostupné, a tedy není možné případné rozhodnutí správního orgánu přezkoumat. Žalobkyně podotkla, že

žalovaný k její výtce doplnil následně spis o tři podklady, které jsou z jí vyložených důvodů podle jejího přesvědčení nepostačující.

19. K doplnění spisu e-mailovou zprávou ze dne 2. 1. 2018 uvedla, že jí není zřejmé, jaké skutečnosti jsou tímto listinným podkladem dokazovány či dokládány. Nadto je dle ní zcela zjevné, že jako příloha tohoto emailu bylo doručeno několik souborů ve formátu .png, avšak součástí spisu se stal pouze jeden, označený jako list č. 2. Žalobkyně namítla selektivní výběr provedený ze strany správního orgánu s tím, že jestliže má správní orgán více podkladů k dispozici, měl by je učinit součástí spisu řádně, aby se k nim mohla vyjádřit, a odvolací orgán či soud se s nimi mohli seznámit v rámci případného přezkumu rozhodnutí.
20. K doplnění spisu otiskem obrazovky (prinstscreenem) se spuštěnou aplikací WinBox od výrobce Mikrotik žalobkyně konstatovala, že jí není zřejmé, co má tento dokument prokazovat, jakou má spojitost s šetřeným přestupkem, ani jaký je původ tohoto dokumentu. Poskytnutý obrázek sděluje pouze informaci o aplikaci Winbox a nějakém měření, bez udání data či času, ve frekvenčním pásmu 5640 MHz, kde z měření jakkoli nevyplývá, jakou souvislost měl tento úkon v kombinaci s nastavením radaru pro otestování reakce zařízení na signál radaru a následné DFS akce přeladění. Pokud je žalovaný v důkazní nouzi ohledně spáchání tvrzeného přestupku a dokládá svá tvrzení nikoliv oficiálními listinami, ale printscreenem blíže nespecifikovaného počítače, ze kterého nelze provázanost s měřením provedeným v projednávané věci dovodit, ani ověřit, je podle žalobkyně na místě řídit se zásadou *in dubio pro reo*, a řízení zastavit. Tvrzení žalovaného, že se jedná o email poskytnutý ČHMÚ, nemůže žalobkyně jakkoli ověřit. Printscreen může být dle žalobkyně zcela z jiného dne, může na něm být zachyceno jakékoliv jiné zařízení, hodnoty zobrazené na obrazovce, jejíž printscreen byl předložen, mohly být změněny. Podle žalobkyně nelze ověřit ani tvrzení, že zbývajících osm příloh se netýkalo jejího zařízení.
21. K doplněnému dokladu ve formě e-mailové zprávy ze dne 25. 1. 2018 žalobkyně uvedla, že v něm obsažené údaje nejsou relevantní, neboť z této listiny není patrné, kdo a komu tyto informace poskytuje. Žalovaný namísto toho, aby doložil (sdělením či dodatkem k protokolu o měření s přiloženými podklady o použitém zařízení) informace potřebné pro přezkum správnosti údajů a vhodnosti a bezvadnosti měřicího zařízení, vložil do spisu kopii emailové komunikace mezi dvěma stěží identifikovatelnými subjekty, a to bez dalších podkladů. Z tohoto dokladu tak není dle žalobkyně možné vzít za podložené žádné skutečnosti. Podle žalobkyně absentuje jakýkoli požadovaný protokol o kalibraci či atestaci měřicího zařízení, aby toto mohlo být způsobilé k měření a výsledky měření mohly být procesně použity. Námitky zpochybňující správnost měření měl žalovaný jako nositel důkazního břemene vyvrátit.
22. Žalovaný podle žalobkyně výtky stran identifikace měřicího zařízení neodstranil, když toliko odpověděl, že se nejedná o měřicí zařízení, avšak o volně dostupný produkt, který odpovídá prohlášení o shodě, přičemž zařízení se používá zcela běžným způsobem, nejsou na něm provedeny žádné úpravy v zapojení či software, a tudíž ho dokáže obsluhovat každá osoba, která má alespoň elementární znalosti elektrických zařízení a přečetla návod k obsluze dodaný k zařízení.
23. Žalobkyně rovněž zpochybnila vhodnost použitého zařízení označeného v Záznamu o měření. Měření bylo provedeno dne 28. 5. 2017 od 08:00-17:00 podle GPS přímo před

nemovitostí, kde byl umístěn vysílač žalobkyně. Vzhledem k tomu, že zařízení je umístěno přes 40km od radaru, není podle žalobkyně technicky možné signál radaru, jakož i jeho provoz nikterak rušit. Žalobkyně rovněž zpochybňovala měření, pokud jde o rozdíl v naměřených hodnotách před a po překanálování (-76 a -49 dBm), jenž dle ní „ukazuje na nějaký technický problém, a to zřejmě s měřicí technikou na straně správního orgánu“. Zařízení dle ní nemůže vykazovat takový rozdíl v hodnotách ze stejného místa vzdáleného maximálně 20m od měřeného zařízení. Na signálu klientů se nadto podle žalobkyně po překanálování takřka vůbec neprojevovalo, a problém proto musel být na měřícím zařízení správního orgánu.

24. Žalobkyně dále namítala, že ze spisu nevyplývá skutečnost, že by mitigační techniky nepoužívala. Žalobkyně tyto techniky podle žalobních tvrzení používá, zejména potom funkci DFS. Žalobkyni nebylo zřejmé, jak byla funkčnost těchto technik zjišťována a kontrolována žalovaným. Pakliže probíhal z místa radaru pouze scan frekvencí, nelze podle žalobkyně z naměřené hodnoty dovodit rušení. Pokud by snad byla nefunkčnost DFS zjištěna objektivně zjistitelnými podklady ve spisu, měl by se žalovaný podle žalobkyně vypořádat s tvrzením, že k tomu mohlo dojít jedině technickými problémy zařízení, kdy však žalobkyně přijala nezbytná opatření, aby tyto poruchy byly obratem zjištěny a odstraněny. Žalobkyně nadto po telefonickém hovoru s pracovníkem radaru pro jistotu provedla nezbytná protiopatření prakticky okamžitě. K tomuto má žalobkyně přijata patřičná opatření, jako je zajištění pravidelné kontroly, servisu nebo pravidelné proškolení personálu stran povinností při užívání vysílačů.
25. Žalobkyně v této souvislosti uzavřela, že žalovaný staví své rozhodnutí na důkazu, jehož správnost a opravdovost a jeho soulad se skutečným stavem není možné ověřit, a zasahuje do práva na spravedlivý proces, kdy se presumuje pravdivost tvrzení správního orgánu, aniž je možný jakýkoli přezkum. Za zarážející přitom žalobkyně označila závěr žalovaného na konci str. 9 Prvostupňového rozhodnutí, dle něhož pakliže k rušení radaru došlo, je zřejmé, že žalobkyně předmětnou povinnost nesplnila. Žalobkyně trvala na tom, že rušení radaru prokázáno nebylo. Ani takové zjištění by však podle žalobkyně neznamenal, že nepoužívá mitigační techniky a nesplňuje ustanovení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění.
26. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobkyně brojila proti nesprávnému právnímu posouzení věci, spočívajícím v nesprávné aplikaci ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ve vztahu k materiální stránce přestupku. Uvedla, že žalovaný nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které odkazovala, když nezkoumal naplnění materiální stránky přestupku, přestože bylo v tomto konkrétním případě její zkoumání na místě.
27. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobkyně namítala, že jsou dány liberační důvody vylučující její odpovědnost. Podle svého přesvědčení učinila vše, co je po ní možné spravedlivě požadovat, aby zabránila vzniku technické závady způsobující neúčinnost DFS. Pokud by tedy snad DFS skutečně v době měření nefungovalo správně z důvodu technické chyby zařízení (což žalobkyně nadále zpochybňovala), tvrdila, že přijala veškerá možná opatření, k tomu, aby takové technické chybě zabránila – proškolila všechny zaměstnance o tom, jakým způsobem se zařízeními manipulovat, jak kontrolovat funkci DFS, má smluvně vázanou osobu pověřenou pravidelnou kontrolou všech zařízení, jejímž obsahem je i kontrola funkce DFS, a má nastaveny vnitřní mechanismy, které při zjištění byť podezření, že DFS nemusí fungovat správně, prakticky okamžitě odstraní potenciálně

závadný stav, jež byly aplikovány i v tomto případě (zařízení bylo v řádech minut přeladěno, nikoliv proto, že bylo shledáno rušení, ale jako preventivní opatření, a posléze odstraněno z provozu, aby bylo zabráněno možnému rušení). Žalobkyně přitom nesouhlasila se závěrem, že rušení radaru uznala. Žalovaný se podle žalobkyně nikterak nezabýval jejím tvrzením, že již nemůže více udělat, aby zabránila chybám, které se mohou stát.

IV. Vyjádření žalovaného

28. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 6. 2019 nesouhlasil s námitkami vznesenými pod **prvním žalobním bodem**. Uvedl, že vypořádal všechny námitky žalobkyně proti Protokolu o kontrole přípisem ze dne 27. 6. 2017. V Prvostupňovém rozhodnutí byly podle něj vypořádány veškeré námitky vznesené žalobkyní v průběhu řízení. Rovněž rozkladové námitky byly vypořádány předsedou Úřadu v Napadeném rozhodnutí.
29. K námitkám vzneseným pod **druhým, třetím a čtvrtým žalobním bodem** žalovaný zcela setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
30. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobkyní navrhovaných důkazních prostředků, neboť jsou již součástí správního spisu, kterým soud podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu dokazování neprovádí. Nadto byly v posuzovaném případě z dále vyložených důvodů splněny podmínky pro rozhodnutí bez jednání dle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
32. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** fakticky namítala nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů. Platí přitom, že pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek.
33. Žalobkyně v tomto směru na str. 2 žaloby uvedla, že „*správní orgán se nikterak nevypořádal s tvrzeními a námitkami účastníka řízení, vznesenými v průběhu řízení*“. Na str. 6 podané žaloby žalobkyně v návaznosti na formulaci námitek brojících proti neprokázání naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. namítala, že „*správní orgán se s těmito námitkami účastníka řízení tak nikterak nevypořádal, když jím sdělené okolnosti nemají vliv na vytýkanou průkaznost a správnost kontroly. (...) Zarážející je potom závěr správního orgánu na konci strany 9 napadeného rozhodnutí: Pakliže k rušení radaru došlo, je zřejmé, že účastník předmětnou povinnost nesplnil. Rušení radaru prokázáno nebylo. Nad rámec toho účastník uvádí, že v hypotetickém případě, kdy by skutečně zařízení ve vlastnictví účastníka řízení rušilo radar, není tato*

skutečnost sama o sobě důkazem o tom, že žalobce nepoužívá mitigační techniky a nesplňuje ustanovení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění. Správní orgán nemůže svévolně obracet řetěz důkazů, a z následku (který nebyl prokázán!) mít automaticky prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožňuje s tímto závěrem, nekriticky ho přebírá, aniž by jakkoliv relevantně výtky žalobce vypořádal“.

34. Soud připomíná, že podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. platí, že „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že poruší některou z podmínek všeobecného oprávnění podle § 10 odst. 1“*. Za takové protiprávní jednání může být této osobě uložena pokuta podle § 118 odst. 22 písm. c) tohoto zákona až do výše 20 000 000 Kč.
35. Podle § 108 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. Úřad podle tohoto zákona vydává opatření obecné povahy.
36. Z § 9 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb. se podává, že „*všeobecné oprávnění je opatření obecné povahy Úřadu, které stanoví podmínky výkonu komunikačních činností vztahující se na všechny nebo na určité druhy sítí a služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů a na využívání rádiových kmitočtů a které je závazné pro fyzické a právnické osoby vykonávající činnosti podle § 7“*.
37. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení platí, že „*Úřad je oprávněn vydat všeobecné oprávnění k zajišťování sítí elektronických komunikací a přiřazených prostředků, k poskytování služeb elektronických komunikací, k provozování přístrojů a k využívání rádiových kmitočtů, pro které není třeba udělit individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů (§ 17)“*.
38. Podle § 10 odst. 1 písm. m) zákona č. 127/2005 Sb. platí, že „*Úřad všeobecným oprávněním stanoví konkrétní podmínky týkající se využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účelné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci“*. Do 30. 6. 2010 bylo odpovídající ustanovení obsaženo v § 10 odst. 1 písm. n) tohoto zákona.
39. Všeobecné oprávnění v čl. 2 stanoví konkrétní podmínky pro využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účinné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci. Podle čl. 2 písm. f) platí, že „*konkrétní podmínky týkající se § 10 odst. 1 písm. n) zákona (o elektronických komunikacích) jsou: v pásmech c, d, a f (5250-5350 MHz, 5470-5725 MHz a 57-66 GHz) musí být použity techniky přístupu ke spektru a zmírnění rušení, které poskytují přinejmenším rovnocenný účinek jako techniky popsané v harmonizovaných normách. Technologie potlačení rušení v pásmech c a d musí vyrovnávat pravděpodobnost výběru konkrétního kanálu ze všech dostupných kanálů, aby se v průměru zajistilo rovnoměrné rozprostření zátěže spektra a aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémy rádiového určování“*.
40. Podle § 120 odst. 4 zákona č. 127/2005 Sb. se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za kterých byl spáchán.
41. Podle § 120 odst. 6 zákona č. 127/2005 Sb. platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
42. Ze správního spisu soud zjistil, že na základě stížnosti ve věci rušení meteorologického radaru Skalky ze dne 26. 5. 2017, podané Úřadu Českým hydrometeorologickým ústavem, upozorňující na rušení radaru dne 24. 5. 2017 zařízením SSID „mor2n“ s MAC adresou DC:9F:DB:06:EB:B3, provedl Úřad dne 28. 5. 2017 postupem podle § 3 kontrolního řádu

úkon předcházející kontrole. Měřením prostřednictvím externích techniků (postupným zaměřováním) bylo jako zdroj rušení radaru pracujícího na kmitočtu 5645 MHz z azimutu 201° dohledáno vysílací rádiové zařízení RLAN provozované na kmitočtu 5640 MHz, umístěné na střeše domu na ul. Žitná 16/3 v Moravanech, SSID „mor2n“ s MAC adresou DC:9F:DB:06:EB:B3, jehož provozovatelem je žalobkyně. V den šetření bylo externími techniky kontaktováno dohledové centrum sítě žalobkyně, obsluha přitom obratem provedla okamžité přeladění zařízení na frekvenci 5620 MHz. Přeladění bylo ověřeno měřením. Měření probíhalo dne 28. 5. 2017 od 8:00 do 17:00 hodin v obci Moravany na místě specifikovaném v Záznamu o měření.

43. Samotná kontrola byla zahájena doručením oznámení o zahájení kontroly ze dne 30. 5. 2017, čj. ČTÚ-32333/2017 620/KAR dne 31. 5. 2017.
44. Uvedené skutečnosti jsou zaznamenány v Protokolu o kontrole, který byl žalobkyni doručen dne 5. 6. 2017 (přípis žalovaného ze dne 1. 6. 2017).
45. Námitky žalobkyně proti Protokolu o kontrole, za něž byl materiálně považován obsah podání žalobkyně datovaného dne 14. 6. 2017, byly zamítnuty jako nedůvodné přípisem ze dne 27. 6. 2017, čj. ČTÚ-32333/2017 620/KAR/II.vyř, doručeným žalobkyni dne 28. 6. 2017. Žalovaný v přípisu mj. uzavřel, že žalobkyně nepodala žádný důkaz o provedení tohoto (řádného) nastavení, zejména pak použití mitigačních technik - např. funkce DFS (které vyžaduje čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění). Z námitky přitom nebylo podle žalovaného „zřejmé, z jakého důvodu mitigační techniky, pokud byly řádně nastaveny, nefungovaly“.
46. Dne 30. 10. 2017 vydal Úřad příkaz pod čj. ČTÚ-64 939/2017-637 – SeA, kterým žalobkyni uložil pokutu ve výši 40 000 Kč za spáchání přestupku podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. skutkem odpovídajícím specifikaci v později vydaném Prvostupňovém rozhodnutí. Proti příkazu, jenž byl žalobkyni doručen dne 6. 11. 2017, podala žalobkyně dne 13. 11. 2017 včasný odpor. Přípisem ze dne 20. 11. 2017, čj. ČTÚ-64 939/2017-637/II. vyř – SeA Úřad žalobkyni vyrozuměl o pokračování v řízení po podání odporu.
47. V návaznosti na nahlédnutí do správního spisu realizované dne 4. 12. 2017 se žalobkyně podáním ze dne 18. 12. 2017 vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí. V tomto podání kromě jiného uvedla, že „účastník řízení v souvislosti s tvrzením správního orgánu, že nedoložil důkazy o existenci a užívání DFS tímto vyzývá správní orgán, necht' sdělí, jakými prostředky vyjma těmi, které již byly předloženy, je možné prokázat řádné provedení nastavení funkce DFS. S ohledem na to, jakým způsobem správní orgán definoval skutkový děj, kterým mělo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku, je třeba podotknout, že je to správní orgán, který má dokazovat naplnění skutkové podstaty přestupku. Tedy tvrdí-li, že tyto techniky nebyly použity, a účastník řízení tvrdí, že použity byly, neboť jsou užívány stále, doložil k těmto tvrzením shora uvedené listinné důkazy, musí správní orgán nejen tvrzení a důkazy účastníka řízení vyvrátit, ale taktéž prokázat bez důvodných pochybností, že k porušení jím vymezenému skutečně došlo“. Mimo to pak dalšími námitkami zpochybňovala rovněž provedené dokazování, pokud jde o měření, a vznášela eventuální argumentaci poukazující na liberační důvody vylučující její případnou odpovědnost.

48. Přípisem ze dne 2. 1. 2018, čj. ČTÚ-64 939/2017-637/IV. vyř – SeA, Úřad žalobkyni informoval o tom, že ve věci shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, jež doplnil o scan hlášení rušících zařízení ze strany ČHMÚ.
49. V návaznosti na nahlédnutí do spisu realizované dne 25. 1. 2018 se žalobkyně podáním ze dne 8. 2. 2018 opětovně vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí. Žalobkyně předslala, že „dosud nebyly vypořádány (a řádně doloženy) [její] základní námitky“, přičemž v návaznosti na uvedené mj. poukázala na to, že „pokud by se účastník i skutečně dopustil vysílání mimo vyhrazené pásmo, je třeba s ohledem na shora uvedený rozsudek i zkoumat, jestli formálně a současně i materiálně naplnil znaky přestupku, a je možné jej za toto jednání sankcionovat“. Rovněž namítala, že „ze spisu nevyplývá skutečnost, že by účastník řízení mitigační techniky nepoužíval. Účastník tyto používá, zejména potom funkci DFS. Není mu však zřejmé jak byla funkčnost těchto technik zjišťována a kontrolována správním orgánem. Účastník řízení má dále za to, že není jasné, jak správní orgán měřil funkčnost či nefunkčnost DFS, když v daném pásmu není zakázáno vysílat, je zakázáno rušit radar“. Opětovně pak připojila eventuelní argumentaci poukazující na liberační důvody.
50. Úřad posléze přistoupil k vydání Prvostupňového rozhodnutí, jehož výrok byl sumarizován výše v bodě I. této žaloby. V odůvodnění rozhodnutí přitom s poukazem na čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění uvedl, že „odpovědnost za řádné zajištění technik potlačení rušení tedy nese účastník řízení a jím používané techniky musí zajišťovat provoz slučitelný se systémy rádiového určování. Pakliže k rušení radaru došlo (což bylo jednoznačně prokázáno v rámci kontroly), je zřejmé, že účastník řízení předmětnou povinnost neplnil“. K námitkám vzneseným žalobkyní v jejích podáních ze dne 18. 12. 2017 a 8. 2. 2018 pak na str. 9 v posledním odstavci opětovně s poukazem na čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění uvedl, že „odpovědnost za řádné zajištění technik potlačení rušení tedy nese účastník řízení a jím používané techniky musí zajišťovat provoz slučitelný se systémy rádiového určování. Pakliže k rušení radaru došlo, je zřejmé, že účastník řízení předmětnou povinnost neplnil. Nutno připomenout, že účastník je nositelem objektivní odpovědnosti (nevyžaduje se zavinení), a je tak za výsledek svého jednání plně odpovědný“. Posléze pak vyložil důvody, pro které nepřisvědčil v podáních žalobkyně uplatněným námitkám poukazujícím na liberační důvody.
51. Žalobkyně v reakci na závěry vyslovené v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí v rozkladu kromě jiného namítala, že „správní orgán neprokázal, a to ničím, že by se účastník řízení dopustil skutku, tak jak je specifikován, tj. že nepoužil technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem rádiového rušení. Slovy správního orgánu zejména funkci DFS. Tuto skutečnost správní orgán dovozuje ze svého tvrzení, že účastník řízení rušil svým provozem meteorologický radar Skalky, což účastník řízení odmítá, a také provedeným měřením, jehož správnost však účastník řízení zpochybnil“. Současně mimo dalších námitek zpochybňujících samotné měření a další otázky dokazování znovu namítala, že „ze spisu nevyplývá skutečnost, že by účastník řízení mitigační techniky nepoužíval. Účastník tyto používá, zejména potom funkci DFS. Není mu však zřejmé jak byla funkčnost těchto technik zjišťována a kontrolována správním orgánem. Účastník řízení má dále za to, že není jasné, jak správní orgán měřil funkčnost či nefunkčnost DFS, když v daném pásmu není zakázáno vysílat, je zakázáno rušit radar“. Posléze přitom podobně jako v podané žalobě výslovně uvedla, že „správní orgán se s těmito námitkami účastníka řízení tak nikterak nevypořádal, když jím sdělené okolnosti nemají vliv na vytyčkanou průkaznost a správnost kontroly (...) Zarážející je potom závěr správního orgánu na konci strany 9

napadeného rozhodnutí: Pakliže k rušení radaru došlo, je zřejmé, že účastník předmětnou povinnost nesplnil. Rušení radaru prokázáno nebylo. Nad rámec toho účastník uvádí, že v hypotetickém případě, kdy by skutečně zařízení ve vlastnictví účastníka řízení rušilo radar, není tato skutečnost sama o sobě důkazem o tom, že účastník řízení nepoužívá mitigační techniky a nesplňuje ustanovení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění. Správní orgán nemůže svévolně obracet řetěz důkazů, a z následku (který nebyl prokázán!) mít automaticky prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku“. Žalobkyně rovněž na jiném místě podaného rozkladu explicitně brojila proti tomu, že „skutková podstata přestupku není rušení radaru, ale nepoužití náležité technologie. Tedy pokud účastník řízení používá předepsané technologie, tj. mitigační techniky (tedy DFS), a přesto by nějakým způsobem radar rušil, nenaplněvalo by takové jednání znaky přestupku, ze kterého je obviněn. Tímto se však správní orgán nezabýval a takové jednání, tedy nepoužití technologií dle čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, účastníku řízení neprokázal. A není to účastník řízení, který má prokazovat nespáchání přestupku, ale je to správní orgán, který má jeho spáchání prokázat. Nechť tedy správní orgán prokazatelnými a ověřitelnými důkazy prokáže, že účastník řízení tyto techniky neužívá“.

52. Předseda Úřadu pak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí na str. 11 uzavřel, že námitky žalobkyně proti Protokolu o kontrole byly vyřízeny ze strany Úřadu adekvátně a v dostatečném rozsahu s tím, že závěry obsažené v Záznamu o měření a v Protokolu o kontrole svědčí nepochybně o (objektivní) odpovědnosti žalobkyně jakožto provozovatele předmětného RLAN zařízení za zjištěný protiprávní stav. Uvedl, že Úřad „jednoznačně prokázal, že kontrolované RLAN zařízení provozoval účastník řízení, který se jeho nesprávným nastavením (na kmitočet 5640 MHz) dopustil porušení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění“. Námitkám uvedeným v rozkladu se pak předseda Úřadu věnoval na str. 12 – 14 Napadeného rozhodnutí, kde se však zabýval toliko námitkou (i.) poukazující na to, že závěr o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt nelze dovodit jen z toho, že je to konstatováno v Protokolu o kontrole, (ii.) akcentující nemožnost rušení radaru na vzdálenost 40 kilometrů, (iii.) brojící proti absenci úředního záznamu o telefonickém hovoru a rozporující věrohodnost a ověřitelnost informací plynoucích z printscreenu založeného do spisu dne 2. 1. 2018 a (iv.) zpochybňující naplnění materiální stránky předmětného správního deliktu. Shora reprodukované námitky, vznesené žalobkyní v průběhu řízení a naposledy a nejpodrobněji v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí, však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podle přesvědčení soudu nevyporádal.
53. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevyporádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění,

která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).

54. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
55. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nade vší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
56. Soud nemohl s ohledem na právě popsaná východiska přehlédnout, že se předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela opomněl vypořádat s okruhem námitek, jimiž

žalobkyně v předchozím průběhu řízení brojila proti závěru o naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty předmětného správního deliktu.

57. Žalobkyni je třeba přisvědčit, že žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí fakticky zcela rezignoval na vypořádání shora rekapitulovaných námitek, jimiž žalobkyně konzistentně od samotného počátku předmětného správního řízení poukazovala na to, že žalovaný nijak neprokázal, že by se žalobkyně dopustila skutku tak, jak je specifikován ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, resp. že by svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. ve spojení s čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, tj. že nepoužila technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem radiového rušení, tedy především funkci DFS. Žalobkyně v celém průběhu správního řízení opakovaně namítala, že žalovaný své meritorní závěry nepřipustně dovozuje toliko z (žalobkyní paralelně s uvedenou linií argumentace zpochybňovaného) poznatku o tom, že rušila provozem zařízení meteorologický radar Skalky. Poukazovala na to, že jí není ze správního spisu ani z jiného podkladů zřejmé, jak žalovaný měřil funkčnost či nefunkčnost technologie DFS, jejíž užívání žalobkyně opakovaně potvrdila, přičemž upozorňovala na to, že v daném pásmu není obecně zakázáno vysílat, ale je zakázáno rušit radar. Žalobkyně opakovaně brojila proti závěru uvedenému na str. 9 (a shodně na str. 3 – viz výše) Prvostupňového rozhodnutí, kde žalovaný bez dalšího spojil závěr o porušení povinnosti plynoucí z čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění se zjištěním o rušení radaru.
58. Předseda Úřadu se však s uvedeným okruhem námitek nevypořádal, přestože žalobkyně v podaném rozkladu explicitně poukazovala na to, že
- (i.) i pokud by snad hypoteticky jí provozované zařízení radar skutečně rušilo (což však současně opakovaně odmítala), tato skutečnost sama o sobě neprokazuje, že nepoužívá mitigační techniky a neplní povinnosti vyplývající z ustanovení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění;
 - (ii.) z následku (rušení radaru), který dle ní ani nebyl prokázán, nelze usuzovat na naplnění (všech) znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu;
 - (iii.) že znakem objektivní stránky skutkové podstaty deliktu není rušení radaru, ale nepoužití náležité technologie;
 - (iv.) že prokázání naplnění (všech) znaků skutkové podstaty deliktu je v tomto typu řízení na žalovaném.
59. Předseda Úřadu uvedený okruh námitek nemístně zužujícím způsobem reprodukoval jako námitku, že „*neprokázal, že by nebyla použita technologie DFS, přičemž její údajné nefungování muselo být způsobeno jedinečnými technickými problémy*“, a posléze ji v odstavci na přelomu stran 12 – 13 Napadeného rozhodnutí vypořádal toliko formou poukazu na objektivní charakter odpovědnosti žalobkyně s tím, že žalobkyně neprokázala, že by byly v posuzované věci dány liberační důvody vylučující její odpovědnost. Takové vypořádání klíčové větve procesní obrany účastníka řízení o trestním obvinění však nemůže obstát. Závěr o tom, že je žalobkyně za eventuální porušení povinnosti vyplývající z čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění odpovědná objektivně, tj. bez ohledu na zavinění (tedy na subjektivní stránku), žalovaného nezbavuje povinnosti prokázat naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty předmětného deliktu. K tomu však nepostačuje toliko (případné) prokázání následku jednání žalobkyně (tím by mohlo být v řešené věci rušení

radaru), neboť je třeba prokázat rovněž další znaky objektivní stránky, a to především (konkrétní) jednání žalobkyně (aktivní konání, případně nekonání, ač byla žalobkyně povinna konat) a příčinnou souvislost mezi takovým jednáním a následkem.

60. Jedinou reakci na shora označený komplex námitek vznesených žalobkyní v průběhu řízení a především pak v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí tedy ve svém důsledku představuje toliko závěr o tom, že je žalobkyně za zjištěný protiprávní stav (slovy Napadeného rozhodnutí – str. 11), resp. za výsledek svého protiprávního jednání (slovy Prvostupňového rozhodnutí – str. 10) objektivně odpovědná, přičemž neprokázala existenci liberačních důvodů. Takový pohled je však z právě uvedených důvodů nepřipustně zjednodušující a předmětné závěry se zcela mýjí s podstatou argumentace žalobkyně. Ta se proti takovému závěru v rámci své předchozí procesní argumentace konzistentně ohrazovala, přičemž poukazovala ve všech třech výše označených podáních na konkrétní důvody, pro které závěry žalovaného o tom, že zjištění rušení radaru samo o sobě implikuje porušení povinnosti uložené v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, nemohou dle jejího přesvědčení obstát.
61. Přestože tedy žalobkyně uplatnila v předchozím průběhu řízení konkrétní věcné námitky, kterými poukazovala na to, že žalovaný nijak neprokázal, že by se dopustila skutku tak, jak je specifikován ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, resp. že by svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. ve spojení s čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, tj. že by nepoužila technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem radiového rušení, přičemž namítala, že ani eventuální prokázání rušení radaru provozem jejího zařízení ještě samo o sobě nenaplnuje znaky skutkové podstaty předmětného správního deliktu, předseda Úřadu na existenci těchto námitek v odůvodnění rozhodnutí nejen neupozornil, ale především se k uvedeným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjádřil, předmětnými námitkami se nezabýval, zcela je opomněl vypořádat a posoudit jejich relevanci. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí tak pohříchu v rozporu s výše popsányými judikatorními mantinely vůbec nevyplývá, zda předseda Úřadu existenci těchto námitek reflektoval a zda je při svém rozhodování zohlednil, natožpak aby z něj byly seznatelné důvody, pro které případně s námitkami nesouhlasí, považuje je za liché či mylné, jakož i skutečnosti, které by tyto námitky žalobkyně případně vyvracely.
62. Aniž by soud předjímal konkrétní věcné vypořádání těchto námitek, které mu za této procesní situace nepřísluší, je nucen konstatovat, že předmětné námitky žalobkyně zcela jistě nelze považovat za *a priori* nevýznamné, zjevně irelevantní či evidentně mimoběžné, aby od nich žalovaný případně mohl ve svém rozhodnutí zcela abstrahovat. Je tomu právě naopak, jak soud rozvádí dále.
63. Městský soud v Praze nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne

21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).

64. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
65. Výše popsané nedostatky však dle přesvědčení soudu nelze ztotožňovat s opomenutím reakce na případnou toliko dílčí námitku vznesenou žalobkyní. Shora rekapitulované námitky, na nichž žalobkyně svou procesní obranu v předchozím průběhu řízení, tvořily fakticky samo jádro její procesní pozice v předmětném řízení, byt nemusí být shledány důvodnými.
66. Obdobně není možno dovozovat, že se snad žalovaný, resp. předseda Úřadu ve skutečnosti uvedeným okruhem námitek při vydání Napadeného rozhodnutí zabýval, úvahu k nim provedl implicitně a na základě takových myšlenkových postupů reflektujících skutkové poznatky plynoucí z podkladů pro rozhodnutí přestřel vlastní ucelený argumentační základ k procesní pozici žalobkyně. Jak bylo uvedeno výše, z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není nijak seznatelné, že by předseda Úřadu existenci těchto námitek žalobkyně zohlednil. Nijak pak z něj nevyplývají důvody, jež žalovaného vedly k závěru zcela opačnému, než k závěru zastávanému v řízení žalobkyní. Soud v tomto ohledu přisvědčuje žalobkyni, že odůvodnění Napadeného rozhodnutí neskýtá ani základní argumentační rámec věcného odůvodnění, z něhož by bylo patrné, jaké skutečnosti a úvahy staví předseda Úřadu proti věcné argumentaci žalobkyně. Žalovaný tedy v rozporu se shora popsanými judikatorními standardy k této argumentaci žádné konkrétní závěry neuvedl; Napadené rozhodnutí zcela postrádá polemiku s předmětnými námitkami žalobkyně, které nejsou *a priori* okrajové či irelevantní.
67. Shora akcentovaný požadavek na přezkoumatelné odůvodnění, resp. přezkoumatelné vypořádání námitek vznesených žalobkyní v průběhu řízení, především pak v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí přitom není v žádném případě požadavkem samoučelným a jeho nesplnění není deficitem ryze akademickým. Žalobkyni se totiž v důsledku postupu žalovaného nedostalo ani po několika letech informace o tom, jak a především z jakých důvodů žalovaný nahlíží na klíčovou součást její procesní obrany. Právě jen uvedením konkrétních důvodů a popisem úvah, jimiž byl žalovaný při svém rozhodování veden, bylo možno účinně a přezkoumatelným způsobem vyvrátit relevanci námitek žalobkyně.
68. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když předseda Úřadu k předmětnému okruhu námitek uplatňovaných žalobkyní v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí, neuvedl relevantní závěry, které by představovaly adekvátní reakci na její obranu.
69. Soud přitom zdůrazňuje, že popsané nedostatky rozhodnutí z výše vyložených důvodů nespádají do množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správního orgánu překlénout a doplnit vlastní argumentací. Žalobkyni by se totiž vypořádání těchto jejich klíčových námitek poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit.

70. Za této situace pak soud nemohl přistoupit k posouzení důvodnosti dalších žalobních bodů, neboť žalobkyně v jejich rámci fakticky reprodukovala a dále rozšiřovala námitky, které však ve světle dříve uvedeného nebyly žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádány. Tento argumentační deficit k žalobkyni v průběhu řízení předestřené problematice tak soudu bránil v posouzení důvodnosti námitek vznesených pod druhým, třetím a čtvrtým žalobním bodem. Dokud nebude žalovaným vyjasněno, jaké konkrétní okolnosti jsou žalobkyni kladeny za vinu, resp. jakým svým konkrétním jednáním, či opomenutím takového jednání, k němuž byla povinna, měla žalobkyně porušit podmínku uvedenou v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění a naplnit tak znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., není zprostředkovaně možno posuzovat ani námitky zpochybňující to, zda se žalovanému podařilo rozhodné skutkové závěry prokázat, resp. další námitky brojící proti dokazování v průběhu správního řízení.
71. Soud nad rámec výše uvedeného poukazuje na to, že Předseda Úřadu na str. 11 Napadeného rozhodnutí uzavřel, že Úřad „*jednoznačně prokázal, že kontrolované RLAN zařízení provozoval účastník řízení, který se jeho nesprávným nastavením (na kmitočet 5640 MHz) dopustil porušení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění*“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Tento závěr se přitom objevuje rovněž přímo ve výroku Napadeného rozhodnutí (jakož i výroku Prvostupňového rozhodnutí), kde je shodně uvedeno, že se žalobkyně správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. dopustila tím, že v daném místě a čase provozovala vysílací rádiové zařízení na kmitočtu 5640 MHz, čímž porušila podmínku stanovenou v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, neboť nebyla použita technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem rádiového určování. Z Napadeného rozhodnutí tak v tomto směru není zcela zřejmé, zda žalobkyně naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., resp. zda porušila podmínku uvedenou v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění tím, že provozovala zařízení na kmitočtu 5640 MHz, nebo tím, že provozovala zařízení, aniž by dle žalovaného byla použita technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem rádiového určování, popř. obojím současně. Předseda Úřadu totiž závěr o porušení povinnosti dovozované z čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění opřel v souladu s výše uvedeným na str. 11 Napadeného rozhodnutí právě a jedině o zjištění o provozu předmětného zařízení na frekvenci 5640 MHz, aniž by bylo vysvětleno, proč vysílání právě na této frekvenci je zakázáno nebo z jiných důvodů nepřípustné. Pochybnosti pak v tomto ohledu podporuje i samotným žalovaným aprobovaná okolnost, že rušení meteorologického radaru bylo neprodleně po kontaktování žalobkyně externími techniky v den měření odstraněno přeladěním na jinou frekvenci. Z tohoto pohledu tedy není ani soudu z Napadeného rozhodnutí zřejmé, zda je žalobkyni jako porušení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění vytýkáno vysílání na předmětném kmitočtu, nebo nepoužití funkčních technik potlačení rušení, popř. obojí současně.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný závěry vyslovené soudem výše v bodech 56 – 71 tohoto rozsudku a v souladu s výše uvedenými judikatorními mantinely důsledně vypořádá všechny námitky

žalobkyně a především vysloví a přezkoumatelným způsobem odůvodní své vlastní závěry ke shora rekapitulovaným žalobkyní předestřeným otázkám.

73. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, a proto jí soud přiznal právo na náhradu nákladů spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši celkem 3 000 Kč, a na právní zastoupení za dva úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení a podání žaloby] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupkyně žalobkyně jako advokát prokázala soudu, že je plátkyní DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni celkem 11 228 Kč k rukám její zástupkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu